

занського рух і антифашистського підпілля, про участь учительства в Європейському русі Опору.

Видання є даниною поваги до ветеранів війни і полеглих. Воно може використовуватись на уроках історії України, факультативних заняттях та спецкурсах, у гуртковій, виховній та краєзнавчій роботі.

Ірина КАГАНОВА.

«НЕВЖЕ Ж БО КРИЗЬ ПАЛЬЦІ КОВЗНУЛО ЖИТТЯ?»

Василь Йосипович Буденний — не новачок у поезії. На його рахунку вже сім поетичних збірок. Вірші писав хлопчиком, коли ходив до однієї з чернігівських шкіл. Не кидав цього заняття під час навчання в Київському педінституті. Навпаки, саме тоді його поетичний голос зміцнів. У поезіях Василя Буденного з'явилися інтонації людини стурбованої всім, що відбувається навколо нього. У них він виступає як справжній патріот. Тематика його віршів різноманітна: природа, кохання, доля ветеранів минулої війни, любов до матері, до тієї хати-ни, де народився, до друзів і багато ще такого, що неможливо окреслити одним словом. Багато асоціативних поезій є в книжках Василя Буденного. Останнім часом він пише саркастичні вірші. Цей жанр допомагає конкретно висловитись про ті болячки, які супроводжують нас сьогодні. Але поет — оптиміст:

Я від буйних вітрів, я від синіх джерел,
Вглиб землі проросло мого серця коріння.
Ось тому я живу, я від бід не помер,
І людській доброті залишаюся вірним.

От ми і підійшли до його останньої збірки поезій «НА ВІСТРІ ВЛАСНОГО МЕЧА» (Чернігів, 1995). Перегортаючи її сторінки, ще раз впевнюєшся в тому, що не обсягом і кількістю сторінок вимірюється творча наснага поета, а мірою зболеного, вистражданого слова за людину, її сьогоднішнього та її майбуття. Незабаром Василь Буденний зустрічатиме свій полудень віку. І, звичайно, це його як людину і поета хвилює. Від серця народився вірш, де є такі рядки: «Невже ж бо кризь пальці ковзнуло життя?». І ще один поетичний рядок, котрий можна вважати ключем до всієї збірки: «Звикаюсь в думці, що старію». Таке зізнання дозволяє Буденному поринути в минуле, зазирнути в майбутнє, збагнути сенс життя. Ось чому основна тематика збірки — любов і вболівання за долю рідного краю, за слов'янський великий народ, котрий злі сили намагаються поставити на коліна. Дуже актуально звучить заклик поета до єдності і дружби:

Єднаймося, бо буде горе,
В нас православ'є одне.
Якщо забудемо про вчора —
День завтрашній нас обмине.
(«Диптих № 1»).

Помітне місце в збірці посідає філософська лірика — роздуми про призначення людини на землі, про совість і Бога. Особливо це помітно в триптихах. Філософське звучання характерне й для поезій «Диптих № 1» та «Диптих № 2». У віршах, присвячених поетові Дмитру Іванову та композитору й співакові Миколі Мозговому, криється велике бажання поета жити, «пригортать півнеба» і пити «ще з не приватизованих криниць», пригортать «до серця молодят» і творити, творити, творити...

Приваблюють чудові «Рубаї», вірші про кохання.

На перший погляд, може здатися, що ідеї цієї восьмої збірки Василя Буденного такі ж традиційні, як і в попередніх. Може, і так. Але тема любові до людини, Вітчизни, природи рідного краю — невичерпна, як і сама любов. Відчувається, що поет дійсно знаходиться на вістрі меча, щиро переживає за все, що коїться навколо нас. Йому близькі і зрозумілі болі народу, бо він сам — з цього народу.

Щиро віриться, що і далі поет радуватиме нас своїм живим словом, буде творити, окрилювати слова, сіючи добро, щоб «...за врожай доброти не прийшлося червоніти».

Наталя ВЕРЕНЯ.